

Sygn. akt I Ca 271/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Włodzimierz Wójcicki
Sędziowie:	SSO Wiesława Kozikowska (spr.) SSO Joanna Rawa
Protokolant:	Katarzyna Milewska

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2018 r. na rozprawie

sprawy z powództwa M. G. (1)

przeciwko (...) S.A z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Łomży

z dnia 13 czerwca 2018 r. sygn. akt I C 1225/17

I. apelację oddala;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800 złotych tytułem kosztów instancji odwoławczej.

W. K. W. J. R. Sygn.

Sygn. akt I Ca 271/18

UZASADNIENIE

Powód M. G. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda kwoty 40.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 maja 2014 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 3 września 2003r. na trasie nr 668 w miejscowości K. J. doszło do wypadku komunikacyjnego, wskutek którego matka powoda D. G. doznała licznych obrażeń ciała. Była ona wówczas w ciąży i z powodu konieczności przeprowadzenia zabiegu operacyjnego oraz wstrząsu hipowolemicznego lekarze Szpitala Wojewódzkiego w Ł. podjęli decyzję o rozwiązaniu zagrożonej ciąży cięciem cesarskim w 30 tygodniu jej trwania. Brat

powoda S. G. urodził się jako wcześniak o masie ciała 1,5 kg, w stanie ciężkim. Po kilkunastotygodniowej walce o życie S. G., dnia 3 grudnia 2003r., jego organizm przestał funkcjonować w wyniku obrażeń powypadkowych, a lekarze byli zmuszeni stwierdzić zgon. Jego śmierć była dla powoda straszną tragedią. Wypadek ten pozostawił ogromną traumę w jego psychice i spowodował ogromne cierpienie.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wskazywał przy tym na niezasadność roszczenia powoda. Podkreślił, że między zmarłym S., który do śmierci w wieku 3 miesięcy przebywał w szpitalu, a powodem nie nawiązała się szczególna więź łącząca rodzeństwo.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Łomży I Wydział Cywilny z 13 czerwca 2018 roku, sygn. akt I C 1225/17 powództwo oddalono (pkt I.) oraz zasądzono od powoda M. G. (1) na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II.).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 3 września 2003 roku na trasie K. M. G. jako kierowca samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uderzył w skręcający w lewo samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowany przez powoda M. G. (1). Razem z powodem w pojeździe tym jechali jego rodzice, L. G. oraz D. G., która była wówczas w szóstym miesiącu ciąży. Matka powoda na skutek wypadku doznała licznych obrażeń, stąd też lekarze ze Szpitala Wojewódzkiego w Ł. podjęli decyzję o rozwiązaniu zagrożonej ciąży w trzydziestym tygodniu jej trwania poprzez cięcie cesarskie. Z tych powodów brat powoda S. G. urodził się w dniu (...) jako wcześniak o masie ciała 1,5 kilograma w stanie ciężkim z wodogłowiem pokrwotocznym, krwawieniem śródczaszkowym obustronnym, a także niedotlenieniem okołoporodowym. Po 21 dniach pobytu w Szpitalu Wojewódzkim w Ł. został przekazany do dalszego leczenia do Kliniki Intensywnej Terapii i Patologii Noworodka Akademii Medycznej w K., skąd po trzydziestej siódmej dobie życia ponownie został przewieziony do Szpitala Wojewódzkiego w Ł., gdzie przebywał do śmierci w dniu 3 grudnia 2003 roku.

Kierowcy obu pojazdów posiadali ubezpieczenie w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...).

W dniu 17 kwietnia 2014 roku powód zgłosił szkodę pozwanemu, domagając się przyznania na podstawie artykułu 448 kc w związku z artykułem 24 § 1 kc kwoty 120.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w postaci utraty więzi rodzinnej i cierpienia psychicznego w związku ze śmiercią brata. Na podstawie decyzji z dnia 19 maja 2014 roku pozwany odmówił uznania zgłoszonego roszczenia.

Powód M. G. (1) ma obecnie 35 lat i dobrze funkcjonuje w rolach społecznych małżonka, rodzica i pracownika. Wspomnienia wypadku komunikacyjnego z dnia 3 września 2003 roku i śmierci brata S. nie wywołują u powoda emocji. Między powodem a zmarłym bratem S. nie wykształciły się relacje ani więzi emocjonalne. Powód brata S. widział w szpitalu przy okazji odwiedzin swojej matki. Nie odwiedzał go w czasie hospitalizacji w klinice w K..

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, powód nie nawiązał żadnych relacji ze swoim bratem S.. Powyższe wynika wprost z opinii biegłej psycholog - M. R., której wnioski sąd podzielił w całości.

Zdaniem sądu I instancji, zeznania świadka D. G. w konfrontacji z wnioskami płynącymi z powyższej opinii nie mogą stanowić wiarygodnego dowodu na to, by naruszone zostały jakiegokolwiek dobra osobiste powoda, wskutek zaistnienia deliktu spowodowanego przez M. G. (2) kierującego pojazdem marki T. (...). Z zeznań świadka nie wynikało jednoznacznie, aby pomiędzy powodem a jego bratem S. nawiązała się jakakolwiek więź emocjonalna.

Sąd Rejonowy ocenił zatem, że nie można stwierdzić, aby doszło do wystąpienia krzywdy u powoda, uzasadniającej konieczność jej naprawienia, poprzez zadośćuczynienie w kwocie dochodzonej pozwem. Przedstawione przez powoda cierpienia związane ze stratą brata S. sąd I instancji uznał za wyidealizowane i niezgodne z rzeczywistym stanem

rzeczy. Śmierć brata wywołała u powoda emocje typowe dla straty i żałoby, jak smutek i przygnębienie. Nie wpłynęło to jednak istotnie na stan zdrowia psychicznego powoda ani na jego aktywność życiową oraz dalsze jego funkcjonowanie w życiu. Powód nie korzystał z pomocy psychologicznej w związku ze śmiercią brata, co tym samym świadczyło o normalnym przeżyciu reakcji żałoby i braku negatywnych konsekwencji związanych z jego stratą.

Nawet w toku badań prowadzonych przez biegłą sądową z zakresu psychiatrii M. R., nie dało się spostrzec żalu czy poczucia osamotnienia powoda, co tym samym dowodziło prawidłowego przebiegu procesu żałoby oraz braku ujemnych następstw związanych ze śmiercią brata S..

Dla uzyskania zadośćuczynienia zaś nie wystarczy wykazanie formalnej więzi rodzinnych ze zmarłym, lecz zachodzi potrzeba wykazania istnienia takich więzi emocjonalnych między zmarłym i dochodzącym roszczeń, których zerwanie powoduje ból, cierpienie psychiczne, rodzi poczucie krzywdy osamotnienia.

Powód, na którym ciążył obowiązek wykazania powyższego, zgodnie z artykułem 6 kc w związku z artykułem 322 kpc nie przedstawił i nie wykazał szczególnej krzywdy i cierpienia związanego ze śmiercią brata, a która przemawiałaby za przyznaniem mu stosownego zadośćuczynienia.

W ocenie Sądu Rejonowego, żałoba powoda przebiegała w typowy sposób, zgodnie z pewnymi społecznymi schematami i normami, bez zaistnienia jakichś szczególnych następstw dla jego zdrowia psychicznego i kondycji fizycznej. Wymiar krzywdy powoda zatem nie przybrał ponadprzeciętnej miary.

Zatem wobec braku przesłanek z artykułu 448 kc i w zw. z art. 23 kc i art. 24 kc, sąd I instancji powództwo oddalił.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie artykułu 98 kpc w związku z § 2 punkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2005 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Powyższy wyrok zaskarżony został przez powoda M. G. (1) w części oddalającej powództwo co do kwoty 10.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 maja 2014 r. do dnia zapłaty (pkt I wyroku). Powód zarzucił:

1. Sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233 kpc w zw. z art. 328 § 2 kpc poprzez przeprowadzenie oceny dowodów w sposób dowolny, a nie swobodny, poprzez uznanie za niewiarygodne zeznań świadka D. G., a także poprzez niewyjaśnienie przyczyn uznania tych zeznań za niewiarygodne,
2. Naruszenie prawa procesowego tj. art. 232 kpc poprzez przyjęcie, iż powód nie wywiązał się ze spoczywającego na nim ciężaru dowodu, podczas gdy zaoferował on wyczerpujące dowody, które mogły pozwolić na dokonanie odpowiednich ustaleń faktycznych,
3. Naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 217 § 1 w zw. z art. 227 kpc, poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i bezzasadne pominięcie wniosku o dopuszczenie dowodów z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania powoda mimo, iż przeprowadzenie ww. dowodu miało na celu udowodnienie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a okoliczności, na których udowodnienie ww. dowód został powołany nie zostały w sposób należyty udowodnione w trakcie postępowania dowodowego,
4. Naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię przepisu art. 448 w zw. z art. 24 kc i przyjęcie, iż jedynym czynnikiem wyznaczającym rozmiar krzywdy w rozumieniu tego przepisu jest więź emocjonalna łącząca powoda z osobą zmarłą, podczas gdy jest to jedynie jedna z okoliczności mających znaczenie przy dokonywaniu ustaleń co do rozmiaru krzywdy, co spowodowało niesłuszne oddalenie roszczeń powoda wskutek przyjęcia, iż śmierć brata nie spowodowała powstania krzywdy po stronie powoda.

Mając na uwadze powyższe, powód wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i orzeczenie co do istoty sprawy, tj. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 10.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 maja 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów w postępowaniu apelacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda M. G. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktycznie Sądu Rejonowego oraz poczynioną na ich podstawie ocenę prawną oraz przyjął je za własne w całości.

Nie sposób zgodzić się z tymi argumentami apelacji, na których skarżący oparł zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., w szczególności poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zeznań świadka D. G.. Stwierdzić bowiem należy, że zeznania świadka pozostają w pewnej sprzeczności z wyjaśnieniami samego powoda, jakich udzielił biegłej podczas przeprowadzanego badania.

Mianowicie, świadek podała, że po powrocie dziecka ze szpitala w K. „mogli go brać na ręce i nosić”. Według niej, powód często odwiedzał brata. Najbardziej przeżył śmierć S..

Tymczasem, powód wskazał, że „chyba raz brał brata na ręce”. Nie jeździł do szpitala w K., gdy brat tam przebywał. Nie potrafił podać jak często odwiedzał noworodka w szpitalu w Ł.. Po śmierci brata nie korzystał z pomocy psychologa, czy psychiatry. Natomiast niewątpliwie przejmował się stanem mamy, która tę sytuację zносиła najgorzej

W tych okolicznościach, za miarodajne należało uznać wyjaśnienia samego powoda, które stały się podstawą wniosków opinii biegłej. Przyjąć zatem należało, że z uwagi na niewielką styczność powoda z bratem, nie wytworzyła się między nimi relacja, czy więź emocjonalna. Dawało to równocześnie uzasadnioną podstawę do uznania, że zeznania świadka D. G. nie mogą być w powyższym zakresie podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd Okręgowy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie sąd I instancji w sposób prawidłowy dokonał oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W uzasadnieniu skarżonego wyroku Sąd Rejonowy podał w sposób logiczny i wyczerpujący przyczyny, dla których oddalił powództwo. W rzeczywistości strona apelująca nie wykazała zasadności postawionego przez siebie zarzutu, albowiem – jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie – sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Natomiast, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Z kolei, art. 328 k.p.c. określa konstrukcyjne elementy uzasadnienia wyroku, do których należy: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił

wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Dla skuteczności zarzutu obraży tego przepisu konieczne jest wykazanie przez skarżącego, że uchybienie sądu w tym zakresie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, czego skarżący nie uczynił. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że z natury rzeczy sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia nie ma wpływu na wynik sprawy, ponieważ uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Z tego względu zarzut naruszenia art. 328 k.p.c. może okazać się usprawiedliwiony tylko wówczas, gdy z uzasadnienia orzeczenia nie daje się odczytać, jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, co uniemożliwia kontrolę instancyjną. Dodać trzeba, że ustalenia faktyczne sądu I instancji są wystarczające dla oceny żądania strony powodowej i znajdują aprobatę Sądu Okręgowego, dlatego też zarzut naruszenia tego przepisu również okazał się nietrafny.

Odnosząc się do zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania powoda, to nie zasługuje on na uwzględnienie.

Przepis art. 217 § 1 k.p.c. mówi, że strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Artykuł 217 § 1 k.p.c. potwierdza ukształtowaną istotę procesu cywilnego, opartego na zasadzie kontradiktoryjności, pozwalającej każdej ze stron na realizację jej aktywności w tej fazie postępowania, respektując jednocześnie - w toku procesu - autonomię stron. Równocześnie zakreśla ramy założonej aktywności, bowiem każda ze stron może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać wskazane w tym przepisie okoliczności i dowody.

Z kolei, zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. ma rację bytu tylko w sytuacji gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności nie mające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru (postanowienie SN z 13 września 2001 r., IV CKN 430/00, LEX nr 1211984).

Istotnie w pozwie został zgłoszony przez stronę powodową wniosek z przesłuchania stron z ograniczeniem przeprowadzenia tego dowodu do przesłuchania powoda. Zauważyć jednak należy, że powód w toku procesu był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, który na ostatniej rozprawie, na stosowne pytanie sądu I instancji, czy zgłasza jakieś wnioski dowodowe, podał, że takich wniosków nie zgłasza. W takich okolicznościach, sąd I instancji prawidłowo zamknął rozprawę, a następnie ogłosił zaskarżone orzeczenie.

Kwestę ciężaru dowodu reguluje zarówno art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Natomiast, stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczania sądowi dowodów potwierdzających fakty pod rygorem przegrania procesu. Innymi słowy, w procesie istotne znaczenie ma aktywność stron w przedstawianiu materiału procesowego (ciężar dowodu w znaczeniu formalnym – art. 232 k.p.c.). Ciężar dowodu w znaczeniu materialnym (obiektywnym – art. 6 k.c.) odnosi się do negatywnego wyniku postępowania dowodowego, tzn. do określenia jakie skutki dla praw i obowiązków stron procesu pociąga za sobą nieudowodnienie sformułowanych przez nie twierdzeń. Uznanie przez sąd twierdzeń stron za udowodnione wpływa treść informacji, jakie sąd uzyskuje na podstawie zgłoszonych środków dowodowych (za: Wyrok Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 107/15, LEX nr 1962538).

Art. 448 kc stanowi natomiast, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Na powodzie, stosownie do art. 415 k.c., spoczywał w zakresie dochodzonego roszczenia odszkodowawczego ciężar udowodnienia zdarzenia szkodzącego, bezprawności i winy sprawcy, zakresu i wysokości szkody majątkowej

usprawiedliwiającej żądanie odszkodowania w podanej wysokości oraz istnienia normalnego związku przyczynowego między czynem sprawcy i uszczerbkiem majątkowym doznany przez powoda.

W zakresie dochodzonego roszczenia o zadośćuczynienie, opartego o przepisy dotyczące ochrony dóbr osobistych (art. 23 k.c., art. 24 k.c.), spoczywał na nim ciężar wykazania, że doszło do naruszenia skonkretyzowanego przez powoda dobra osobistego z winy sprawcy, powinnośc wykazania zakresu krzywdy i istnienia normalnego związku przyczynowego między czynem sprawcy i uszczerbkiem niemajątkowym doznany przez powoda wskutek zachowania sprawcy (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 9 lutego 2018 r., sygn. akt I CSK 237/17, Legalis nr 1768196).

W orzecznictwie i w piśmiennictwie przeważa trafne stanowisko, zgodnie z którym na podstawie komentowanego przepisu można dochodzić zadośćuczynienia za ból i cierpienie spowodowane utratą osoby bliskiej (K. Mularski, w: Gutowski, Komentarz, t. I, s. 1874, Nb 10). Dobrem osobistym, którego naruszenie uzasadnia przyznanie zadośćuczynienia w takim przypadku jest więź emocjonalna (uczucie bliskości z osobą zmarłą) (Komentarz art. 448 kc red. Osajda 2018, wyd. 20/P. Sobolewski, Legalis).

W rozpoznawanej sprawie nie zaistniały jednak przesłanki uzasadniające uwzględnienie żądania o zadośćuczynienie. Wbrew twierdzeniom strony powodowej materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwalał na przyjęcie, że śmierć małoletniego S. tak negatywnie wpłynęła na stan psychiczny i życie powoda, że uzasadnionym byłoby przyznanie M. G. (1) stosownego zadośćuczynienia. Podkreślenia wymaga, że pełnomocnik powoda nie zgłosił żadnych zastrzeżeń do opinii biegłej psycholog. W tej sytuacji Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, który przy podjęciu swego rozstrzygnięcia w głównej mierze oparł się o wnioski tej opinii. Wynika z niej, że pomiędzy powodem a zmarłym bratem nie nawiązały się żadne więzi emocjonalne, z uwagi na znaczne obrażenia, jakich dziecko doznało na skutek wypadku. Brak jest zatem podstaw do uznania, że po stronie powoda zaistniały przesłanki warunkujące przyznanie zadośćuczynienia na jego rzecz na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c..

Sąd też, również postawione przez skarżącego zarzuty naruszenia art. 232 k.p.c. i art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. okazały się niezasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c..

Z uwagi na wynik sprawy, zasądzone od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł tytułem kosztów instancji odwoławczej na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 punkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 punkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r. poz. 265).